

Sygn. akt: I Ns 395/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marcin Kowalewski
-----------------	-----------------------

Protokolant:	st. sekr. sądowy Iwona Zienkiewicz
--------------	------------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2015 r. w Radzynie Podlaskim na rozprawie

sprawy z wniosku S. W. (1)

z udziałem D. T., L. K., A. S., U. T. (1)

o rozgraniczenie

postanawia:

na podstawie art. 199§1 pkt 1 kpc w zw. z art. 13§2 kpc wniosek odrzucić z uwagi na czasową niedopuszczalność drogi sądowej.

Sygn. akt I Ns 395/15

UZASADNIENIE

W dniu 1 czerwca 2015 roku do Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim wpłynął wniosek A. W. o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie.

Wnioskodawczyni żądała stwierdzenia przez Sąd, iż nabyła ona wraz z mężem S. W. (2) w dniu 11 grudnia 1971 roku przez zasiedzenie prawo własności pasa gruntu szerokości 26,8 m i długości 16 m przylegającego wzdłuż całej północno – wschodniej granicy będących ich własnością działek o nr (...), a wchodzącego w skład działki o nr (...).

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawczyni podniosła, iż wspólnie z mężem byli właścicielami gospodarstwa rolnego położonego we wsi D., w skład którego wchodziły również działki o nr (...) oraz pas gruntu o szerokości 16 m będący częścią działki nr (...).

W posiadanie tych działek wnioskodawczyni wspólnie z mężem weszła w 1951 roku, kiedy rodzice przekazali na ich rzecz wyżej wymienione nieruchomości wraz z pasem gruntu będącym przedmiotem postępowania. Nieruchomości wspólnie z przedmiotowym pasem gruntu były razem ogrodzone od 1951 roku i ogrodzenie te było przesuwane (k. 2 – 5).

Do wniosku wnioskodawczyni dołączyła odpis Aktu Własności Ziemi w sprawie (...)(...)27 maja 1977 roku stwierdzający, że S. i A. małżonkowie W. stali się z mocy samego prawa właścicielami m.in. nieruchomości oznaczonej

jako działki nr (...) położonej we wsi D. na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 października 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. z 1971r. Nr 27, poz. 250 ze zm.).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Rejonowego pozew niniejszy stanowi w istocie wniosek o rozgraniczenie nieruchomości.

Jak wynika z treści wniosku wnioskodawczyni żąda ona przyznania tytułu własności dla części nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...). Część tej działki ma zostać wyznaczona przez biegłego geodetę.

Z twierdzeń zawartych we wniosku wynika, że S. i A. małżonkowie W. byli posiadaczami spornego pasa gruntu w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 26 października 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. z 1971r. Nr 27, poz. 250 ze zm.). Fakt ten potwierdzili uczestnicy postępowania L. T. i U. T. (2). Posiadają oni zatem tytuł własności do nieruchomości, bowiem uwłaszczenie nieruchomości rolnych następowało nie w granicach ewidencyjnych działek, a w granicach posiadania nieruchomości rolnej w dniu wejścia wyżej przedmiotowej ustawy tj. w dniu 4 listopada 1971 roku.

Zakres prawa własności ustalony na podstawie przeprowadzonego postępowania uwłaszczeniowego nie został odwzorowany na mapach ewidencyjnych w Starostwie Powiatowym w R.. Jednym z elementów badania stanu prawnego w trakcie rozgraniczenia nieruchomości zgodnie z przepisem art. 153 kc, jest ustalenie granic posiadania nieruchomości w dniu 4 listopada 1971 roku, w sytuacji gdy nieruchomości graniczące ze sobą były przedmiotem uwłaszczenia na podstawie powołanej powyżej ustawy.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu przedmiotem postępowania jest ustalenie i prawne wskazanie granicy nieruchomości między działkami (...) a działką (...).

W myśl przepisu art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 roku Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 520 z późn. zm.) wójtowie (burmistrzowie, prezydenci miast) przeprowadzają rozgraniczenie nieruchomości z urzędu lub na wniosek strony. Przepis art. 33 ust. 1 ustawy stanowi, iż wójt (burmistrz, prezydent miasta) wydaje decyzję o rozgraniczeniu nieruchomości, jeżeli zainteresowani właściciele nieruchomości nie zawarli ugody, a ustalenie przebiegu granicy nastąpiło na podstawie zebranych dowodów lub zgodnego oświadczenia stron.

Powyższe przepisy stanowią jednoznacznie, iż administracyjne postępowanie rozgraniczeniowe jest niezbędnym etapem postępowania o rozgraniczenie nieruchomości. Dopiero w przypadku gdy strona jest niezadowolona z ustalenia przebiegu granicy lub nie dojdzie do zawarcia ugody albo nie ma podstaw do wydania decyzji o której mowa w art. 33 ust. 1 spór o przebieg granicy trafia przed sąd powszechny (art. 33 ust. 3 i art. 34 ust 1 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne).

Ponieważ w niniejszej sprawie nie zachodzą powyższe przesłanki sprawa o rozgraniczenie nie może być prowadzona przed sądem powszechnym z uwagi na czasową niedopuszczalność drogi sądowej (art. 2§3 kpc).

Mając na uwadze powyższe Sąd odrzucił wniosek na podstawie przepisu art. 199§1 pkt 1 kpc w zw. z art. 13§2 kpc.